

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. VII. Ad eandem sub cruce stationem documenta.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

nam crucem latissime succrescens: quae diffugientibus A metu Apostolis ad arborem execrandam perstitit.

Inter olivam & vitem tam eximium ajunt esse amorem, ut haec illam facillime audiat. De seipso Christus, Ego, inquit, sum vitis: Olivam mater. Aetas olivae, ut ferunt ad ducentos annos procedit, tam diuturna statione solum occupat. Videte fertilissimam olivam Virginem Deiparam, quae dilapsis aliis, statione admirabili ad crucem, in qua ligata vitis, perdurat, totis saeculis hoc ipso loco, si Dei voluntas sit, perduratura.

Novum omnino animositatis genus, & inauditum saeculis, tormentorum in filio barbarissimorum adstare spectatricem & testem matrem, cum reliqua ferè matres rectis se abdant, larebris condant, tenebris sepepliant, ne cogantur in filiis videre, quod in alienis etiam horrent, & mente circumferre vulnera, quae oculis conteri aegre sustinent. Apostolos Crucifixi discipulos pedes magis & fuga, quam animus & statio erat tutata. At verò Mater cruci adstare impavida. Quis non obstupescat sic stantis matris animosissimam constantiam? Et quis enim sibi ultro accersat vulnera? quis ea, cum possit, non refugiat? In filiorum verò suppliciiis praesentem matrem excarnificari nemo dubitet: qui hoc unum, quid sit esse matrem, cogitat. Mentiri non potest matris affectus, non possunt ubera. Cum enim filius materni sanguinis pars sit maxima, non potest non acerbè sentire mater, cum in hac sui parte cruciatur, eoque magis, quò tormenta sunt graviora. A corporum tormentis crescit animorum. Jam verò cum nullo umquam aeo Mater teneriore in filium fuerit affectu, amore nulla majore, perfacile quivis viderit quanta tulerit, amore cogitaverit, quantum amaverit. Ab amoris magnitudine doloris vehementia non difficultes metienda. Et illud hic accedit. Sciebat haec una Mater omnium optimè dignitatem filii, cujus innocentiam habuit perfectissimam. Sciebat illum ipsum hominem in cruce pendentem esse Deum artibus humanis reatum; sciebat omnium esse conditorem, parentem, judicem. Hinc necessariò in eà crescebat moror, cum videret illum ab eà ipsa gente, quam sibi delegerat in suam, ad eò crudeliter in modum tam ignominiosè interimi. Quae omnia quò largiore amoris, eò etiam molliore praebuerunt causam doloris. Non imperitò tota obstupescat natura, cum cernat matrem & talis filii matrem, non sedentem, non jacentem, non animo deficientem, non caelum ejularibus implentem, non tortoribus maledicentem, non humi collabentem, nec ullo indecoro gestu lugentem, sed stantem, sed orantem, sed horum omnium, supra quam dici potest, tolerantem. Haec inter amatos hostes non movit gradum, & mulier & mater. Ausa inter carnificum manus stare interrita, inter Judaeorum odia & minas, tamquam inter insanos pelagi fluctus stans inconcussa, videre malleos, clavos, lanceam, spectare filii manus & pedes terebratos, latus perfossum, audire maledicas voces, gustare fel & acetum filio infusum. Hinc certe cum filii corpus supra quinque millia vulnerum pertulerit, non paucioribus cor matris convulneratum fuit. Quò magis mirari meritò hujus matris post tot vulnerum millia constantiam debemus, & ignaviam nostram degenerèque animos erubescere, quibus omnis aegritudo impatientiae voces extrudit, omnis vel levis poenitentia est molesta; quos omne vel tenue convitium exasperat in iras, acuit in vindictam. En matrem quae inter tam acerba, omnibusque retro saeculis inaudita, nec verbo nec signo indignationem aut commotionis animi vestigium ostendit. Stat illi sua & mansuetudo, & patientia. Filium latronibus parem habitum non erubescit, sed supra omnem virum solo filio minor sub infami ligno persistit; & quem Apostoli verbo, fugà, jurejurando negaverant, illa palam suà praesentia Deum audet profiteri.

Imitemur, obsecro, subeamus crucem, amplectamur adversa interriti, toleremus aspera, immortalitatis spe pleni. Sed contra facimus, ob futura quarimus, amamus noxia, & quasi ea in mediam sint, jucunditatis poculo haurimus; praesentia commoda, volucras voluptates avidissime sectamur, & futurorum ignari aut oblitisci sumur praesentibus, exitu sineque miserando ne utquam expensum.

§. VII. Ad eandem sub cruce stationem documenta.

AD hanc sub Christi cruce statatiam perseverantiam Voluntas & permissio Dei nos erigat. Patientia non est vera, quae non est constantia & firma. Patientiae soror est Constantia. Tolle hanc, nec obsequium mercedem, nec beneficium gratiam, nec fortitudo laudem habebit. Constantia sanctitatis propugnaculum. At verò nec firmi erimus unquam nec constantes, nisi Voluntatem Dei totis brachiis arctissime complectamur.

Hoc nobis in monte monstrat mater divina, quae inter tantos turbines ac procellas, unicam Dei voluntatem complexa perstitit immobilis. Eadem semper fuit incredibili constantia. Hoc exemplo & aliae matres seipsum generosiores factae filios in tormentis animarunt. Galerius Imperatoris aeo Antiochia Barula puerulus, cum Romano Martyre ad supplicium rapiebatur. Sitim parvulus querebatur, cui mater omnibus audientibus: Mi fili, ajebat, non est tempus jam bibendi, & sitim restinguendi, sed fidem Christianam confitendi. Ita proflus quotiescumque vellicaverit ne satanas desidia, & torpidam quietem monstraverit, planè respondendum: Non hoc tempus deliciarum est, aur quietis ignava. Labori, pugnae, certamini, lucrae hiebreves anni sunt consecrandi. Hic igitur cum matre Domini stabo pulveris & solis patiens, quamdiu me stare voluerit Deus. Standum est, Christiani, standum. Nam si qui ad crucem obambulant, non amici sunt, mysteria crucis perfunctorie cogitant, inter irrisores non imitatores numerandi.

Joannes Alferna è divi Francisci familia, quotiescumque iconem crucifixi Domini aspexit, oculis maderè cepit: quid si non pictum aut ligneum simulacrum, sed cum matre hac vivum videret? Beatus Jacoponus, cum Christi patientis historiam legi aut cantari audiret, non tantum à suspiriis & lacrymis non temperavit, sed in altas quandoque voces erupit, & inde se proripiens plorandi desiderium explevit. Beatus ipse Franciscus quoties Christum crucifixum memoria repeteret lacrymas fundebat. Fuit ut fletu admodum, sonoro mortem sui Domini prosequeretur. Interrogatus igitur a socio, quid eo ploratu sibi veller? Ita deberem, ajebat, ire per totum mundum plangendo mei Domini passionem. Ah quoties nos siccissimis oculis, & quod pejus, mente aridissima crucifixum Christum aspiciamus? nec stare ad crucem, nec lacrymari docti. Assuescimus, obsecro, ad umbram odoriserae hujus juniperi recurrere, quotiescumque nobis aegre est. Exemplo ac societate Virginis invitamur: Stabat Mater dolorosa, juxta crucem lacrymosa. Siracidae consilium est: Si possides amicum, in tentatione posside eum. Hic Dei mos est; amicos suos in tentatione possidet; experitur illos nonnumquam longiore ad crucem statione. Hic amici fidelitas sui praebet experimentum: Mater filio fidelissima fuit, nos Domino sumus.

Paulus non sine grandi solatio gloriatur: Christo confixus sum cruci. Paulus discipulus Magistro, Maria Mater filio, nos servuli viles Domino configamur. Pro se quisque possit dicere: Conditore meo ac Servatore Christo confixus sum: hic durabo, quoad Deo visum. In toleranda cruce non socios tantum, sed & adjuutores habeo Christum, & Christi Matrem. Si usquam in terrà cali aliquid est, hic est in tali societate. Hic mihi certum est mori. Numquam conabor me cruci refugere, cui Deus me

Sam crucem latissime succrescens: quae diffugientibus metu Apostolis ad arborem execrandam perstitit. Inter olivam & vitem tam eximium ajunt esse amorem, ut haec illam facillime audiat. De seipso Christus, Ego, inquit, sum vitis: Olivam mater. Aetas olivae, ut ferunt ad ducentos annos procedit, tam diuturna statione solum occupat. Videte fertilissimam olivam Virginem Deiparam, quae dilapsis aliis, statione admirabili ad crucem, in qua ligata vitis, perdurat, totis saeculis hoc ipso loco, si Dei voluntas sit, perduratura. Novum omnino animositatis genus, & inauditum saeculis, tormentorum in filio barbarissimorum adstare spectatricem & testem matrem, cum reliqua ferè matres rectis se abdant, larebris condant, tenebris sepepliant, ne cogantur in filiis videre, quod in alienis etiam horrent, & mente circumferre vulnera, quae oculis conteri aegre sustinent. Apostolos Crucifixi discipulos pedes magis & fuga, quam animus & statio erat tutata. At verò Mater cruci adstare impavida. Quis non obstupescat sic stantis matris animosissimam constantiam? Et quis enim sibi ultro accersat vulnera? quis ea, cum possit, non refugiat? In filiorum verò suppliciiis praesentem matrem excarnificari nemo dubitet: qui hoc unum, quid sit esse matrem, cogitat. Mentiri non potest matris affectus, non possunt ubera. Cum enim filius materni sanguinis pars sit maxima, non potest non acerbè sentire mater, cum in hac sui parte cruciatur, eoque magis, quò tormenta sunt graviora. A corporum tormentis crescit animorum. Jam verò cum nullo umquam aeo Mater teneriore in filium fuerit affectu, amore nulla majore, perfacile quivis viderit quanta tulerit, amore cogitaverit, quantum amaverit. Ab amoris magnitudine doloris vehementia non difficultes metienda. Et illud hic accedit. Sciebat haec una Mater omnium optimè dignitatem filii, cujus innocentiam habuit perfectissimam. Sciebat illum ipsum hominem in cruce pendentem esse Deum artibus humanis reatum; sciebat omnium esse conditorem, parentem, judicem. Hinc necessariò in eà crescebat moror, cum videret illum ab eà ipsa gente, quam sibi delegerat in suam, ad eò crudeliter in modum tam ignominiosè interimi. Quae omnia quò largiore amoris, eò etiam molliore praebuerunt causam doloris. Non imperitò tota obstupescat natura, cum cernat matrem & talis filii matrem, non sedentem, non jacentem, non animo deficientem, non caelum ejularibus implentem, non tortoribus maledicentem, non humi collabentem, nec ullo indecoro gestu lugentem, sed stantem, sed orantem, sed horum omnium, supra quam dici potest, tolerantem. Haec inter amatos hostes non movit gradum, & mulier & mater. Ausa inter carnificum manus stare interrita, inter Judaeorum odia & minas, tamquam inter insanos pelagi fluctus stans inconcussa, videre malleos, clavos, lanceam, spectare filii manus & pedes terebratos, latus perfossum, audire maledicas voces, gustare fel & acetum filio infusum. Hinc certe cum filii corpus supra quinque millia vulnerum pertulerit, non paucioribus cor matris convulneratum fuit. Quò magis mirari meritò hujus matris post tot vulnerum millia constantiam debemus, & ignaviam nostram degenerèque animos erubescere, quibus omnis aegritudo impatientiae voces extrudit, omnis vel levis poenitentia est molesta; quos omne vel tenue convitium exasperat in iras, acuit in vindictam. En matrem quae inter tam acerba, omnibusque retro saeculis inaudita, nec verbo nec signo indignationem aut commotionis animi vestigium ostendit. Stat illi sua & mansuetudo, & patientia. Filium latronibus parem habitum non erubescit, sed supra omnem virum solo filio minor sub infami ligno persistit; & quem Apostoli verbo, fugà, jurejurando negaverant, illa palam suà praesentia Deum audet profiteri.

Bernard. epist. 129. ad lanuenses med.

B. Maria cruciatur in filio.

Tolerantiam B. Mariae inter cruciatum filii.

Constantia.

Handwritten notes in the right margin, including the word 'ACTIO' and other illegible text.

me affixit. Scio: è cruce rectissima imò & tutissima in A
paradisum via est.

ODE ANIMÆ PIÆ,
AD CRUCEM CHRISTI JESV.

IMPETV DIVINI AMORIS CALLISÆ,
S V S P I R I A.

I.
L'gere mecum marmora,
Scissag., corda, petra:
Lugere mixta sidera,
Late patens astra.
Que stella flavis crimbus
Circumdedit decorem;
Ab orbis usque sinibus
Vertatur in dolorem.

II.
VIXIT. Movete lumina
Fluenta lacrymarum.
Qui cuncta pulcher aures
Accendit astra vultu:
Postquam chalybs in arbore
Manus pedesque fixit;
Ah! illa rerum gloria,
Ah! illa Vita VIXIT.

III.
Quod tristius spectaculum
Natura vidit unquam?
Squalore tetro marcidus
Sol torva condit ora;
Stupetque Fumus lugubri
Arratus in lacernâ:
Soror tremens & devota
Suffunditur rubore.

IV.
Huc huc Sionis filia,
Rachelis & Rebecca:
Venite Galatitides
Vestrum videre Regem:
Quâ Mater illum PURPURA
(Ah! qualis ista Mater!)
Quo cinxerit diademate
Noverca nuptialis.

V.
Implexus altè tempora
Persossa ihamnus ambit;
Vertex acutus sentibus
Circumvolutus horret,
Peculiaris exhibens
Fastigium CORONÆ.
Adamante tota nititur,
Paliurus est jaspis.

VI.
Patent profunda vulnera,
Non multa jam, sed VNUM,
In quina sparsum flumina
Cruore fluctuante.
Quin navigamus? instrue
FIDES magistra classem:
SPES subministrat anchoram,
Et CHARITAS gubernet.

VII.
CRUX malus esto; Taurea,
Flagella, sint rudentes;
Vicemque summi Lancea
Longiniana clavi.
Haud indigenus mollium
Velis Favoniorum:

Matth. 27.

Psal. 11.

Luc. 23.

Cant. 3.

Marc. 15.

Ioan. 19.

Matth. 27.

Marc. 15.

Que vela templi scissa sunt,
Appensa promovebunt.

VIII.

Solvamus, & Ceraunia
Præter tremenda veche,
Ad usque montem Golgotham
Calvariae feramur.
In iclu amoris unico,
In imperu procella,
Portum licebit tangere:
Animata CYMBA curre.

IX.

Hic ille SPONSUS SANGVINUM,
(Videris?) hic in alto
Et elevato stipite
Dependit ille Sponsus.
Electus è tot millibus,
Electus ut sagitta,
Volans ad ima pectoris
Velociore pennâ.

X.

Rubicundus atque candidus
Rossiq., Illisq.:
Obseptus atque confusus
Spinisq., vepribusque.
AMATOR ADMIRABILIS,
Nulliq., comparandus,
Et omnibus sit grator,
Omnes gerit colores.

XI.

Non alter aut eburneus
Magis, nives Scytharum;
Aut coccineus Lyconicum
Indumve vincat ostrum,
Sed lyer idem saucius,
Idemque totus ardet,
Pallèque, Si propinquus
Cernas: AMORE PALLET.

XII.

Agnosco vim tyrannicam
Blandissimi caloris.
Ut mors Dei dilectio
Robusta; dura sicut
Infernus æmulatio,
Nullo domanda ferro.
Sunt ignis ejus lampades,
Tadaq., fulgurantes.

XIII.

Quamæ putri Trinacria
Exestuant caveerne,
Lateque sparsas torrida
Eruclat Ætna flammæ.
Non si solutis fontibus
Neptunus omnis instet,
Incendit vel unicam
Extinxerit favillam.

XIV.

DILECTE MI, sic duceres
Captivus in triumphum!
Atqui volebas fortior
Gigantibus videri.
Ad cuius hastam missilem,
Tubamque personantem,
Turres & alta mœnia
Tremore conciderunt.

XV.

Aut caca mens deludimur,
Et fama nos fefellit:
Aut non es idem fulminis
Pater TONANS trifulci:
Quo commovente nubila,

Cyclo-